

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.545/2012/6. szám

A Debreceni Ítéltábla dr. Haller Zoltán ügyvéd ügyintézésével a dr. Haller Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - dr. Fügedi-Majzik Edith ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen beltag mögöttes felelőssége iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 8.P.20.329/2010/41. sorszámú ítélete ellen a felperes által 42. sorszám alatt előterjesztett és 44. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 108 000 (Egyszáznyolcezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 508 000 (Ötszáznyolcezer) forint fellebbezési költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az **Ú. B. F. M. és K. Bt.** (a továbbiakban: Bt.) bejegyzése a cégnyilvántartásba 1995. július 28-án Cg. **cégjegyzékszám** számon történt, fő tevékenysége baromfitenyésztés volt. A cég beltagja 2008. július 14-től az alperes volt.

A Bt. mezőgazdasági termeltetési szerződéses kapcsolatban állt a **H.-B. Rt**-vel (a továbbiakban: Rt.), részére az Rt. biztosította a törzslúd tenyészállományt, a vakcinát, a takarmányt. Az Rt. leszámolta a tenyészállomány amortizációját, a takarmányt, a vakcinát és mindannak a költségét, amelyet a Bt-nek nyújtott. A novemberben kihelyezett állomány januárban kezdett termelni, a termelés június közepéig tartott. A Bt. szállította és egyeztetést követően leszámolta a tollat és a **H Sz. Kft.** lámpázási jegyzőkönyve alapján a tenyésztojást. Az Rt. az első szállítmánynál, majd havonta az összegeket a számlák alapján összevetette, kompenzálta és elszámolást készített. A Bt. és az Rt. között a szállítás 2003 nyaráig tartott, az Rt. 2003. június 30-ával elkészítette a 039166-1 és 039167-1 számú elszámolást és megküldte a Bt-nek. Az elszámolás szerint a Bt-nek kifizethető 800 188 forint és 303 495 forint.

Az Rt-vel szemben 2004. január 29-én felszámolás indult, a felszámoló 2004. február 20-i, a 2003. február 21. és december 31. közötti időszakra vonatkozó egyenlegközlő levele

szerint a Bt. folyószámláján 2003. december 31-én nyitott tételek szerepelnek, az egyenleg 20 773 189 forint. A Bt. 8 napon belül történő írásbeli jelzése hiányában a közölt egyenleget elfogadottnak tekinti.

A Bt. vitatta a követelést, közte és az Rt. felszámolója között több levélváltás és szóbeli egyeztetés történt a Bt. felszámolás alá kerüléséig.

Az Rt. felszámolója 2006. április 13-án jelezte a Bt-nek, hogy nem küldte meg a 03-9166-01/1. és a 03-9167-01/1. elszámoláshoz kapcsolódó számlákat a leadott tojásokról, ezért a vevő-szállító kompenzálást nem tudta végrehajtani. 13 906 377 forintról számla leadása esetén az elszámolásból eredő követelése 6 867 433 forint lenne. A Bt. a nyilvántartásában nem hitelező. Az elszámolások összevezetéséhez kérte a bejelentett hitelezői igény felemelését 17 028 252 forintra.

A Bt. a regisztrációs díjat nem fizette be, a hitelezői igényét nem emelte fel.

Az Rt. felszámolója engedményezőként és a felperes, mint engedményes 2007. május 15-én engedményezési szerződést kötöttek, a felperes megvette a Bt-vel szembeni 20 773 187 forint követelést is. Az engedményezésről a Bt-t a felszámoló értesítette 2007. június 4-én. A felperes 2007. augusztus 24-én felszólította a Bt-t a 20 773 187 forint és kamatai megfizetésére, 2009. december 3-án tájékoztatta az alperest az engedményezésről és egyeztetést javasolt. Az alperes a levélre nem válaszolt, a követelést nem fizette meg.

2009. február 12-én a Bt. is felszámolás alá került, 2009. december 15-én dr. **K. P.** felszámolóbiztos behajthatatlansági nyilatkozatot adott ki a felperes követelésére.

Az alperes elévülésre hivatkozó ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes a keresetében az alperest 20 773 187 forint tőke és ebből 11 119 185 forintnak 2003. november 26., 5 251 930 forintnak 2003. december 10., 26 094 forintnak 2004. január 31., 4 147 500 forintnak 2004. február 10., 228 480 forintnak 2004. február 27. napjától esedékes kamatai, valamint a perköltsége megfizetésére kérte kötelezni. A kereseti kérelmét a 2003. december 31-i egyenlegközlésre alapította. Az elévülési kifogás kapcsán az 1/2007. PJE jogegységi határozat 4. pontjára hivatkozott. A felperes érvei szerint a Bt. felszámolója befogadta a követelését, azt nem tartotta vitásnak, az elszámolás során az alperes az egyenlegközlőt nem kifogásolta. A beszámításra az alperesnek nem volt lehetősége, mert nem volt hitelezője az Rt-nek. A felperes álláspontja szerint az alperest terheli annak bizonyítása, hogy a követelése már a felszámolás megindítása előtt megszűnt.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elévülési kifogásának indokai szerint a 2004. február 20-i egyenlegközlő alapján az utolsó követelés 2004. február 26-án vált esedékessé, a fizetési meghagyás 2010. február 16-i benyújtásáig vele szemben a követelést sem a felperes, sem a jogelődje nem érvényesítette. Érdemi védekezése szerint az Rt. felé a Bt-nek a felszámolás kezdő időpontjában nem volt tartozása. Az 5 éves szerződéses kapcsolat alatt a szembenálló követeléseiket rendszeresen elszámolták, kompenzálták. A felperes követelése kompenzáció miatt a jogelőd felszámolása kezdő időpontjában már nem állt fenn. 2006 tavaszát követően az Rt. felszámolója és a Bt. között a tárgyalások, egyeztetések is ezért szakadtak meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest az alperesnek 831 038 forint perköltség megfizetésére.

Az elévülési kifogást az 1/2007. PJE jogegységi határozat 4. pontjában kifejtettekre utalással alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság rögzítette az ítéletének indokolásában, hogy a felperes 2009. február 3-án Bt. ellen benyújtott keresetlevelét a Fővárosi Bíróság jogerős végzésében idézés kibocsátása nélkül elutasította, mert a keresetlevélből és a csatolt iratokból (engedményezési szerződés) nem volt megállapítható, hogy a felperes 20 773 189 forint és járulécai megfizetésére előterjesztett követelése milyen szerződéses jogviszonyból eredt, milyen jogcímen és mikor keletkezett, milyen összegben áll fenn, illetve mikor esedékes.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése felhívásával utalt a feleknek arról nyújtott tájékoztatására, hogy a követelés fennállását a felperesnek, a követelés felszámolási eljárás kezdő időpontja előtt történt kiegyenlítését az alperesnek kell bizonyítania. A Bt. és az Rt. felszámolóitól az iratokat nem tudta beszerezni.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem bizonyította a követelése létrejöttét, fennállását, összegét, esedékességét, az engedményezési szerződés önmagában mindezekre nem elegendő bizonyíték. Mellőzte a felperes szakértői bizonyítási indítványát, indokai szerint a szerződések, számlák és más pénzügyi bizonylatok hiányában a szakértő sem tudna a követelés fennállására vonatkozóan megállapítást tenni.

Az alperes bizonyította, hogy a felperes követelése már a felszámolás kezdő időpontjában sem állt fenn. Megállapította, hogy a felperes jogelődjének elszámolási csoportja a vitatott időszakra vonatkozóan a kompenzálást (beszámítást) elvégezte, azt a Bt. részére megküldte, a beszámítás a felperes jogelődje ellen a felszámolása megindulása előtt megtörtént. A felperes jogelődjével szemben sem a Bt-nek, sem az alperesnek a felszámolása kezdő időpontjában nem volt tartozása.

E körben kiemelte az Rt. elszámolási csoportjánál dolgozott **K. Z.** tanúnak - a Bt. könyvelője, **Hné M. M.** és a Bt. ügyeit ténylegesen intéző **T. G.** kültag tanúvallomásával alátámasztott - vallomását, mely szerint a kölcsönösen leszámházott összegeket az első szállítmánynál, majd utána havonta összevezette, kompenzálta és elkészítette az elszámolást. Ehhez szükség volt arra, hogy a termelő a számlát kiállítsa. Az Rt-nél az alapbizonylatok nélkül az elszámolás nem készülhetett volna el. Az elszámolás a számlák összevezetését jelentette, annak eredménye volt az egyenlegközlő. A felperes indítványára tanúként meghallgatott dr. **M. L.** ügyvéd, a felperesi jogelőd képviselőjének a vallomása szerint a Bt-vel kapcsolatos elszámolásban nem vett részt, de elismerte, hogy az elszámolást az Rt. elkészítette. Ez azt jelenti, hogy a szerződéses partnertől a számla beérkezett.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az Rt. felszámolójának a Bt-hez 2006. április 13-án írt levele tévedésen alapul, vagy az iratok hiányából adódik.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel. Az elsődleges fellebbezési kérelme az első fokú ítélet megváltoztatására, az alperes keresete szerinti marasztalására irányult, másodlagosan hatályon kívül helyezést, az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Indokai szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan értékelte, a keresetet megalapozó bizonyítékait figyelmen kívül hagyta, és ennek indokát sem adta. Súlyos eljárási hibának tartotta, hogy bizonyító erejüket tekintve a tanúvallomásokat az okirati és szakértői bizonyítás elé

helyezte, és tényállását kizárólag az alperes tanúinak vallomására alapította. A szakértői bizonyítási indítványa elutasításával elzárta a bizonyítástól. Vitatta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint csak őt terhelte bizonyítás és az okiratok hiányát az ő rovására kell értékelni. Az elsőfokú bíróság terhére rótta azt is, hogy a bizonyítékok közül kirekesztette az általa csatolt 2004. februári elszámoló okiratot és dr. **M. L.** vallomását is. Figyelmen kívül hagyta azt is, hogy a 2003 nyári elszámolás nem azt tartalmazza, hogy az alperesnek nincs tartozása, hanem azt, hogy az egyenlegközlők kiadásakor nincs lejárt tartozása. Vitatta az alperes által csatolt számlák hitelességét is, sérelmezte az adóhatóság megkeresése iránti bizonyítási indítványának a mellőzését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a hátrányára megsértette a méltányos eljárás elvét, a bizonyítás és a mérlegelés szabályait. Emiatt az elsőfokú eljárásban a bizonyítékai figyelmen kívül maradtak vagy elutasításra kerültek, míg az alperes bizonyítását az elsőfokú bíróság kritika nélkül elfogadta. Álláspontja szerint a keresete alaposságát bizonyította a 2004. február 20-i egyenlegközlővel, annak adatait az alperes 2006. előtt nem vitatta. A másodlagos fellebbezési kérelmét további bizonyítás szükségességére alapította. Az ítélet tábla iránymutatását kérte az elsőfokú bíróság számára arra vonatkozóan, hogy az egyezően előadott tények körére nem kell bizonyítást folytatni, viszont az alperesnek kell bizonyítania a beszámítási kifogását. Álláspontja szerint, ha a 2003 nyári és a 2004. februári okiratokat értékelni kell, akkor a szakértői bizonyítás az alperes kötelessége. A termelő szerződéses kötelezettsége volt az elszámolásokkal szemben 3 napon belül jelezni, ha azzal nem ért egyet. E körben a bírói gyakorlatra hivatkozott.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság megalapozott ítéletének a helybenhagyását kérte. Indokai szerint a per iratai bizonyítják azt, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást rendkívül alaposan feltárta és a jogi következtetéseket pártatlanul vonta le. A Pp. 164. §-ában foglaltak ellenében a felperes a követelését nem tudta bizonyítani. Hangsúlyozta, hogy 2003. június után már nem volt szállítás, szerződésből eredő gazdasági események nem történtek. Ezért a 2003. júniusi elszámolás végleges adatot tükröz, annak eredményeként az Rt-nek volt tartozása. Ezt alátámasztották a perben meghallgatott tanúk, és a felperes által bejelentett dr. **M. L.** vallomása is. Ezzel szemben a felperes nem bizonyította az engedményező felszámolója által készített 2004. februári egyenleg adatainak a helyességét. Kiemelte, hogy a 2003. június 30-i irat nem egyenlegközlés, hanem elszámolás volt. Hangsúlyozta, hogy a felszámolás során irattározott anyag átvizsgálása nem szakértői kompetencia. Az iratokat a felperesnek kellett volna csatolni, azonban a 2004. februári egyenlegközlőn túl ennek nem tudott eleget tenni. A felperest az elsőfokú bíróság nem zárta el attól, hogy bizonyítsa követelését. Hivatalból történő bizonyítás hiányában az elsőfokú bíróság a felek által benyújtott bizonyítékok alapján hozta meg döntését. A fellebbezési hivatkozással szemben hangsúlyozta, hogy a perben nem volt beszámítási kifogása.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást pontosítja és kiegészíti a következőkkel: A cégnyilvántartásba 1995. július 28-án bejegyzett **Ú. B. F. M. és K.** Betéti Társaságnak az alperes egyedüli beltagja volt a megalakulástól kezdődően. A Bt. felszámolással, a cégnyilvántartásból 2011. február 28. napjával történt törlésével

megszűnt. A Bt. felszámolóbiztosza által 2009. december 15-én a felperes hitelező 20 773 187 forint bejelentett és elfogadott követeléséről kiállított nyilatkozat szerint a követelés a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 3. § (4) bekezdés 10.c) alpontjában foglaltak, valamint a Cstv. 46. § (8) bekezdése alapján fedezet hiányában behajthatatlan. A nyilatkozatot a követelés leírására adta ki.

Az ítélet az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ezzel a kiegészítéssel fogadta el ítélezése alapjául. Az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, azonban annak jogi indokolását nem osztotta. Az elsőfokú bíróság a betéti társaság felszámolójának nyilatkozatát helytelenül értékelte, ennek következtében elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy az engedményes felperes érvényesíthette-e a perben a Bt-vel szemben a felszámolás közzététele előtt fennálló követelését a beltaggal szemben.

A felperes által a perben az alperessel, mint a Bt. beltagjával szemben a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 108. §-ának (1) és a 97. §-ának (1) bekezdésére alapítottan olyan pénzkövetelést érvényesített, amelynek a Bt. volt a főkötelezettje. Az alperes a Bt-nek a társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségéért tartozik helytállni. A korlátlan és egyetemleges felelőssége a társaság kötelezettségeiért ezért másodlagos, közvetett, mögöttes, a követelésnek a Bt-től való behajthatóságától függ.

Emiatt van annak jelentősége, hogy a Bt-vel szemben 2009. február 12-én felszámolási eljárás indult.

A felperes a rá engedményezett követelést a Bt-vel szemben a Fővárosi Bíróság előtt nem tudta érvényesíteni, a felszámolási eljárás megindulását követően a Bt. felszámolójának a nyilatkozata alapján a követelésével közvetlenül a beltag ellen fordult.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2007. PJE. - a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 24. § (1) bekezdés c) pontja alapján a bíróságokra kötelező - jogegységi határozata irányadó a „sui generis” módon a társasági jogban szabályozott betéti társaság tagjainak a mögöttes felelősségére is [indokolás III. (ad.1.) a) pontja]. A járulékoságból következik az is, hogy a főkötelezett oldalán bekövetkezett - akár objektív, akár szubjektív - jogi tények mindig kihatnak a járulékos kötelezettre, vagyis a mögöttes felelős helyzete a főkötelezett helyzetéhez igazodik. Ha a főkötelezettel szemben jogvesztés következik be, ez kihat a mögöttes felelősre is. (Pl. Ha a hitelező a főkötelezettel szembeni felszámolási eljárásban a felszámolás közzétételétől számított egy éven belül nem jelenti be az igényét, e határidő elmulasztása a főkötelezettel szemben jogvesztéssel jár, ami pedig a járulékos kötelezettel szemben is jogvesztést eredményez.) A főkövetelés megszűnése vagy elévülése esetén tehát már a járulékos kötelezettek sem vonhatók felelősségre [indokolás III. (ad.1.) b) pontja].

A Bt-vel szemben - a felszámolási eljárás megindulásakor hatályos - a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 28. §-a (2) bekezdésének f) pontja szerint az engedményes felperesnek, mint a Bt. hitelezőjének a perben érvényesített követelését a felszámolónak be kellett volna jelentenie és a bejelentett követelése nyilvántartásba vételének a feltételeként a 46. § (7) bekezdése alapján a nyilvántartásba vétel (regisztráció) díját igazoltan meg kellett volna fizetnie. A felszámoló a Cstv. 46. §-ának (5) bekezdése szerint csak a jogvesztő határidőn belül bejelentett

követeléseket veszi külön nyilvántartásba, és a Cstv. 37. §-ának (1) bekezdése alapján csak az egy éven belül bejelentett követeléseket elégítheti ki. A Cstv. 37. §-ának (3) bekezdése szerint az (1)-(2) bekezdésekben foglalt esetekben az egyéves határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.

E törvényi rendelkezések értelmében a felszámolás közzétételétől számított egy évet követően követelést az adóssal szemben olyan igényből eredően, amely már a felszámolás kezdő időpontjában is fennállt, nem lehet érvényesíteni. Az 1/2010. (VII.30.) PJE jogegységi határozat a Cstv. 37. § (3) bekezdésében szereplő jogvesztés tartalmával kapcsolatban kifejti, hogy amennyiben a hitelező a felszámolás közzététele előtt keletkezett pénzkövetelését a közzétételtől számított, a kezdő időpont után keletkezett követelését pedig a követelés esedékességétől számított egy éven (180 napon) belül nem jelenti be, ennek elmulasztása a hitelező követelésének a megszűnését eredményezi. A jogvesztés az alanyi (anyagi) jog, a követelés végleges megszűnését (elenyészését) jelenti, vagyis a követelés még természetes obligációként sem marad fenn [Indokolás III. pont]. A jogvesztést főszabályként hivatalból kell figyelembe venni [Indokolás VI. pont].

A felperes, mint hitelező a Bt. elleni felszámolás 2009. február 12-i közzététele előtt keletkezett és e perben érvényesített pénzkövetelését az adós Bt. elleni felszámolási eljárásban nem jelentette be, a követelését szabályszerűen nem érvényesítette, ennek elmulasztása a hitelezői követelésének a megszűnését eredményezte. Ebből következően nem áll fenn az alperes mögöttes felelőssége sem, mert a beltág a betéti társaságot terhelő tartozásokért felel saját vagyonával. Felszámolási eljárással megszűnt betéti társaság beltagját kizárólag a felszámolási eljárásban az eljárás rendje szerint érvényesített, a felszámoló által nyilvántartásba vett, vagyoni fedezet hiányában meg nem térült tartozásért terheli mögöttes helytállási kötelezettség (Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.205/2009/5.). Ha a főkötelezettel szemben jogvesztés következik be, ez kihat a mögöttes felelősre is, a hitelező az igényérvényesítési jogát nemcsak a betéti társasággal, hanem annak mögöttesen felelős beltagjával szemben is elveszti [EBH.2000.230., BH.2008.159. BDT.2008.1892., BDT.2010.2285.].

A felperes a perbeli igényérvényesítését a Bt. felszámolójának a nyilatkozatára nem alapíthatta a következők miatt.

A 1997. évi XXVII. törvény 17. §-ának (2) bekezdésével beiktatott, 1997. augusztus 6-tól hatályos Cstv. 46. §-ának (8) bekezdése alapján, ha a bejelentett követelést a felszámoló elismeri - de a jogosult nem kívánja a (7) bekezdésben foglalt összeget az elkülönített számlára befizetni - a jogosult kérésére a felszámoló az elismert követelésről köteles haladéktalanul kiadni a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény 4. § 5. pontjában foglalt nyilatkozatot, feltéve, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a bejelentett követelést nem engedményezték.

A rendelkezés hatálybalépésekor az 1996. évi LXXXI. törvény (Tao.) hivatkozott rendelkezése a behajthatatlan követelés fogalmát határozta meg, eszerint ilyenek tekintendő a felszámolási eljárás során a felszámoló által írásban adott nyilatkozat alapján várhatóan meg nem térülő követelés. A nyilatkozat jelentősége abban állt, hogy a Tao. 7. § (1) bekezdés n) pontja szerint a behajthatatlan követelés az adóalap megállapításakor az adózás előtti eredményt csökkentette. A Cstv. 46. §-ának (8) bekezdésében a jogszabályi

hivatkozást - az időközben jogszabályváltozás folytán kiüresedett Tao. 4. §-ának 5. pontját - 2009. szeptember 1-től korrigálta a 2009. évi LI. törvény 28. §-ának (2) bekezdése úgy, hogy a felszámoló a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 3. § (4) bekezdés 10. pont c) alpontja szerinti, a követelés behajthatatlanságára vonatkozó igazolást adja ki. Eszerint behajthatatlan követelés: az a követelés, amelyre a felszámoló által adott írásbeli igazolás (nyilatkozat) szerint nincs fedezet. A 2009. július 9-től hatályos és első ízben a 2009. adóév adókötelezettségére alkalmazandó Tao. 4. §-ának 4/a. pontja szerint behajthatatlan követelés: a számvitelről szóló törvény szerinti behajthatatlan követelés, amely a Tao. 7. § (1) bekezdés n) pontja szerint továbbra is az adóalap megállapításakor az adózás előtti eredményt csökkentette.

A Cstv. a fentiekben szabályozottakon kívül további esetekben nem teszi lehetővé a felszámoló számára a behajthatatlansági nyilatkozat kiadását. Eszerint az a hitelező kérheti a felszámolótól az elismert követelésre a társasági adóalap csökkentéséhez szükséges nyilatkozat kiadását, aki bár követeléssel bír, de nem kívánja a felszámolás során érvényesíteni (a nyilvántartásba vételi díjat befizetni). Ebben az esetben a hitelező az igényét a felszámolónak nem nyilvántartásba vétel, hanem a nyilatkozat kiadása érdekében jelenti be, így hitelezőnek sem tekinthető. A felszámolási eljárásban hitelezői igénybejelentést tett hitelező igényei kielégítéséről a zárómérleg és vagyonfelosztási javaslat alapján a bíróságnak az eljárást befejező határozatban kell döntenie. Arra nincs lehetőség, hogy a felszámoló az adós vagyoni helyzete alapján, a felszámolási eljárás befejezése előtt - a Cstv. 46. § (8) bekezdés szabályait megkerülve - ilyen tartalmú nyilatkozatot adjon ki [BDT.2012.2644.]. A felszámoló által kiállított ún. behajthatatlansági nyilatkozat rendeltetése a követelésnek a számviteli törvény rendelkezései szerinti elszámolása a társasági adó alapjának csökkentése érdekében. A nyilatkozat nem alkalmas a hitelezői minőség és a szabályszerű igényérvényesítés igazolására [BDT.2008.1892.].

A felszámolási eljárásban a követelések feltételes bejelentésére nincs lehetőség, a követelés jogosultja saját kockázatára választhat: ha befizeti a regisztrációs díjat és a felszámoló nyilvántartásba veszi, hitelezői jogállást nyer. Ha azonban ehelyett a rendelkezésére álló adatok alapján úgy dönt, hogy a társasági adóalap csökkentéséhez a Cstv. 46. § (8) bekezdése szerinti nyilatkozatot szerzi be, annak előnyét aknázza ki, hitelezőnek nem minősül, lemond a hitelezői követelése felszámolási eljárásban történő megtérítésének az igényéről. A nyilatkozat ad alapot a hitelező számára az adós felszámolásának érdemi befejezésére és eredményére tekintet nélkül már a felszámolás alatt az adókedvezmény igénybevétele.

A fentiekre figyelemmel a Bt. felszámolójának a Cstv. 46. §-ának (8) bekezdése alapján kiadott nyilatkozata azt igazolja, hogy a felperes a felszámolási eljárásban nem kísérelte meg az igényének érvényesítését. A felperes hitelezővé válására, a 2009. február 12-i felszámolási kezdő időpontra tekintettel, a Cstv. 37. §-ának (1) bekezdése értelmében 2010. február 12-ig volt lehetősége, követelésére vonatkozóan a Cstv. 37. §-ának (3) bekezdése alapján a jogvesztés 2010. február 12-én bekövetkezett. 2010. február 16-án, amikor a beltaggal szemben a fizetési meghagyás kibocsátását kérte, az igénye már elenyészett.

Ezért az ítélőtábla megállapította, a főkötelezettel szembeni jogvesztés miatt a beltág alperessel szemben nincs helye a perbeli igény érvényesítésének, ezért mellőzte a fellebbezés érveinek az értékelését.

A fent kifejtett indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét - eltérő jogi indokolással - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban pervesztes felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján viseli az alperes ügyvédi képviselével összefüggésben felmerült és az ítéltábla által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a szerint megállapított perköltségét.

D e b r e c e n, 2012. december 13.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -